

S O M - H I

Setmanari portantveu del Casal d'Estat Català de Badalona

13 juny 1936

Redacció i Administració: Francesc Llairet, 60

Número solt: 20 cts.

El Corpus de Sang

No podem deixar passar aquesta diada que acabem de celebrar el dijous passat, sense recordar la gesta d'uns catalans, fermes patriotes, que un altre Corpus, el 7 de Juny de 1640, s'aixecaren en armes contra un estat de coses, en contraposició absoluta amb l'esperit nacional de la pàtria.

Els abusos del governants castellans foren com sempre, els culpables del malestar de la terra i de la revolta.

* * *

Catalunya, des del començament del regnat de Felip IV (1621-1665) es trobà enfront d'un privat castellà, el tristament famós comte-duc de Olivares D. Gaspar de Guzman y Pimentel. Aquest home nefast era la representació antitètica de l'esperit que informava la vida nacional catalana. El seu procediment de govern, podria condensar-se en el següent consell que des dels primers dies de la seva privança donava a Felip IV.¹¹: «...Tenga V. M. por el negocio más importante de su Monarquía el hacerse Rey de España; quiero decir, señor, que no se contente V. M. con ser Rey de Portugal, de Aragón, de Valencia, Conde de Barcelona, sino que trabaje y piense con consejo maduro y secreto, por reducir estos reinos de que se compone España al estilo y leyes de Castilla, sin ninguna diferencia.» En aquestes suggerències hom hi respira l'esperit dominador, intransigent i incomprensiu de Castella i els castellans, que havia de fer la dissort de Catalunya.

La política de Felip IV, partidària de la guerra exterior, contra França, féu que gairebé des del començament del seu regnat, Catalunya veié envaït el seu sòl per tercis i companyies de soldats de les terres de l'interior d'Espanya amb llur ingènita supèrbia, napolitans, alemanys i irlandesos, que portaven un desenfrenat escarni, i llibertinatge a la terra amb la què no els lligava cap llaç d'afecció.

Això originà moltes reclamacions prop del govern reial els anys 1630, 1632 i 1633, sempre inútilment. En 1634 i amb motiu d'una ordre vinguda de Madrid, pretenent que Barcelona pagués el quint—impost netament castellà—de totes les seves rendes, la ciutat amb gran coratge es negà a ensenyar els seus llibres de comptes i demanà l'auxili de la Diputació,

vetlladora constant del compliment de les lleis. Aquesta mobilitzà també les seves ambaixades al virrei, en les quals aparagué un home eminent, que ben aviat havia de guanyar-se el primer lloc en el comanament de la terra, Pau Claris. Com de costum tots els esforços resultaven estèrils contra l'absurda posició castellana.

Així anava creixent el malestar general de Catalunya, que arribà al cim culminant amb els abusos que es cometien en l'allotjament de la soldadesca castellana, que ens envaï en molt més gran nombre amb motiu de la presa de Salses pels francesos. Des de Madrid, s'enviaven les següents ordres despòtiques, als caps del seu exèrcit: «...se ha de acomodar la genté (els soldats) en casas y camas, aunque no duerman en ellas los dueños, sin contemporizar con nadie, pues es razón que todos los de la tierra duerman en una tabla lo cual se ha de executar aunque no vengan en ello los naturales, supuesto que con el enemigo a la frente no es tiempo de admitir réplicas...» Aquestes disposicions absolutistes foren el ferment que havia de produir la revolta.

El 22 de Maig de 1640, Barcelona veié entrar per sorpresa pel Portal Nou formats en ben ordenada columna uns mil dos-cents pagesos i segadors de les comarques, els mateixos que s'havien revoltat a Sant Celoni, Santa Coloma de Farnés, Riudarenes i Amer i que havien vençut les tropes forasteres castellanes de Cherinos, Módena i Arce. Es dirigiren als crits de *¡Visca la fe y muiran los traidors y lo mal govern!* a la presó i alliberaren el diputat militar Francesc de Tamarit i a Francesc Joan de Vergós i Leonart Serra del Consell de Cent i tots els altres presos, que per ordre del virrei Comte de Santa Coloma estaven empresonats. Les Autoritats Catalanes però, aconseguiren de moment calmar-los i reduir-los.

El matí de Corpus, saltà l'espurna que havia d'encendre la revolta. A les nou del matí, un subjecte que havia estat criat de l'agutzil Montrodon (que havia mort un mes abans entre les flames, juntament amb alguns auxiliars a Sta. Coloma de Farnés) ferí a un segador perquè es negà a ésser escorcollat.

Als crits de *¡Visca la terra! Muiran los traidors!! Muira lo mal govern!!* s'encaminaren al Palau del virrei. La guàrdia del Palau tirà contra els amotinats i en matà un. Folls d'ira els segadors intentaren calar foc a l'edi-